

saa behandlede i Administrationskommissionen. Ved derefter at føre Forhandling med Administrationskommissionen og sammenligne de to Forslag viste det sig, at man praktisk taget var gaaet samme Vej begge Steder, hvilket forhaabentlig er en Garanti for, at dette Forslag er rigtigt.

Det ærede Medlem for 7de Kreds ønskede, at der i Lovforslaget optoges alle Bestemmelser, der gælder for Testamentseksekutorers Behandlinger af Boer og ikke blot Bestemmelser vedrørende Revision og Tilsyn. Som det ærede Medlem vil se af Bemærkningerne til § 1, er Grunden til, at man ikke er gaaet den af det ærede Medlem omtalte Vej, den, at man i saa Fald enten maatte ophæve visse Bestemmelser i Skifteloven, som det maaske formelt taget var noget mærkeligt at ophæve, eller maatte have to Hold Bestemmelser i Lovgivningen, hvad man jo aldrig har. Jeg har derfor af formelle Grunde ment ikke at burde gaa videre end til at lade dette Lovforslag omhandle alene Tilsyn og Revision. Det er jo ikke noget stort Spørgsmaal, men jeg tror, dette er den rigtige Vej. De andre Spørgsmaal, det ærede Medlem for 7de Kreds rejste, var heller ikke store, og jeg tror ikke, der vil være Vanskelighed for os ved at naa til Enighed om de forskellige Henstillinger, baade med Henblik paa § 13 om Forhøjelse af Afgiftens Størrelse, eventuelt ved kongelig Anordning, og med Hensyn til § 16 om Færøernes Stilling, som det ærede Medlem særlig gjorde opmærksom paa.

Det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Godskesen) sluttede sig, hvad jeg takker ham meget for, til Grundlaget for § 7. Jeg er glad ved, at der ikke fra nogen Side her er protesteret imod Grundlaget, som er det, at Sikkerhedsstillelse maa være Udgangspunktet. Derimod knyttede det ærede Medlem nogle Bemærkninger til den særlige Bestemmelse, hvorefter Sikkerhedsstillelse kun kan undlades, naar samtlige Arvinger og Legatarer samtykker deri, idet det ærede Medlem gjorde opmærksom paa det formentlig urimelige i, at en Arveladers Testamente ikke skulde kunne modificere denne Regel i § 7, for saa vidt angaar Legatarer samt de Arvinger, der ikke er Tvangsarvinger. Jeg er meget villig til at diskutere det, og jeg vil sige, at jeg paa Forhaand er tilbøjelig til at give det ærede Medlem Ret; det vilde være ejendommeligt, om Arveladeren i det Tilfælde, det ærede Medlem omtalte, ikke skulde have en saadan Til-

ladelse, og jeg ser i Øjeblikket heller ikke Interesser, der fra det offentliges Side taler imod at lempe Regelen i § 7 saaledes, som det ærede 15de landstingsvalgte Medlem nævnte.

En virkelig Kritik af Betydning — ja, det er maaske for stærkt et Udtryk at sige „af Betydning“, men Kritik paa et Punkt, hvor det vilde være af Betydning, hvis Kritikken var rigtig — er kun fremsat af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen). Det ærede Medlem er ligesom jeg en stor og udpræget Tilhænger af at opnaa den smidigste og hurtigste Administration, og det er da kun trist, at vore Veje til at naa det samme Maal i dette Tilfælde er forskellige. Jeg vil sige ligesom en tysk Vismand en Gang sagde: En af os maa jo have Uret, og saa ved jeg nok, hvem jeg mener. Det ærede Medlem er betænkelig ved at tage Myndigheden fra Amterne for at centralisere. Jeg er ikke Tilhænger af nogen bestemt Doktrin i saa Henseende, jeg ser paa, hvad det er for Sager, det drejer sig om, og hvorledes man bedst og mest praktisk kan ordne det, og da Forholdet nu er dette med Hensyn til disse udviklede Revisioner og Afgiftsberegninger af Eksekutorboer, at man har meget vanskeligt ved at opnaa den tilstrækkelige Erfaring ved Amterne, som jo har meget andet Arbejde, særlig har vanskeligt ved paa det finansielle Revisionsomraade at følge med og tage Ansvar for den rigtige Behandling, og da dette er anerkendt, ikke mindst af de Repræsentanter i Administrationskommissionen, som netop har Tilnytning til Amterne, tror jeg, at det ærede Medlem ikke vilde opnaa, hvad han tilsigter, nemlig at faa administreret saa billigt som muligt, hvis han vilde lade disse Sager blive liggende hos Amterne. Hvis man nemlig virkelig skulde opnaa den samme Garanti, maatte man uddanne særlig kyndige Folk ved hvert Amt, og det kan hverken Boernes Antal eller Forholdene i øvrigt tale for. Det betyder nemlig ikke saa meget for hvert af de 22—23 Amter enkeltvis taget, at det vilde kunde betale sig at uddanne særlig sagkyndig Bistand. Omvendt betyder det naturligvis heller ikke saa meget at fritage Amterne for det Arbejde, de nu har, og jeg er ikke i Stand til at svare det ærede Medlem paa, hvorvidt Personalet, hvis denne Lov eventuelt gennemføres, til Gengæld for Amternes Vedkommende vil kunne indskrænkes. Det aner jeg ikke, og det har jeg for saa vidt heldigvis ikke Ansvar for, som Amterne sorterer under Indenrigsministeriet. Jeg skal bede Indenrigsministeren